

La societat actual ens empeny constantment a prendre partit. Tots els problemes que tenim, per complexos que siguin, s'acaben reduint al mateix dualisme: bons i dolents, a favor i en contra, nosaltres i ells. El simplisme d'aquesta dialèctica s'està tornant a posar en evidència a propòsit de la terrible guerra que s'ha desfermat durant les darreres setmanes a la terra de Jesucrist. Fan empegueir tant les esquerres pro-palestines com les dretes pro-israelianes perquè, enmig del seu debat exasperant, sempre acaben oblidades les pobres víctimes que sofreixen els efectes del conflicte.

Aquesta actitud tan contemporània és fruit de la impaciència. Nostre Senyor Jesucrist ens ho va advertir a través de la paràbola del blat i el jull (Mt 13,24-30.36-43). Quan els mossos veuen que juntament amb el blat també està creixent el jull —és a dir: la mala herba—, van corrents a l'amo per a demanar-li: «¿vols que anem a arrencar el jull?» (v. 28). Però l'amo els respon: «no ho faceu, no fos cas que, arrencant el jull, arrenquésiu també el blat. Deixau que creixin junts fins al temps de la sega» (v. 29-30).

Els mossos de la paràbola es comporten igual que nosaltres sempre que prenem partit: ens hem cregut que som capaços de distingir el jull del blat, sortim corrents a arrencar-lo i al final, per culpa de tant frisar, arrencam el blat quan encara no està per collir.

L'apòstol sant Pau comença la Carta als Efesis amb un càntic bellíssim en el qual llegim: «el Déu i Pare de Nostre Senyor Jesucrist [...] ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvola que havia pres, per executar-la quan els temps fossin madurs» (1,3.9-10).

Aquests versicles ens haurien d'ajudar a distingir entre el *què* i el *quan*. Nosaltres sabem que «Crist ha de regnar fins que Déu haurà posat tots els enemics sota els seus peus» (1Co 15,25). I també sabem —perquè ho hem escoltat a l'Evangeli d'avui— que el Regne de Déu està fundat en l'amor: «estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament. Aquest és el manament més gran i el primer de tots. El segon és molt semblant: estima els altres com a tu mateix» (Mt 22,37-38). Per tant, tenim la convicció que arribarà un dia en què l'amor triomfarà i «no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni sofriment» (Ap 21,4). Ara bé, quan succeirà aquesta «plenitud dels temps» (Ga 4,4) és un misteri que només l'Altíssim coneix (Mt 24,36).

En definitiva, hem d'aprendre a tenir paciència mentre no arriba el «temps de la sega». Fins aleshores, el blat creixerà alhora que el jull i no ens correspon a nosaltres impedir-ho. Com hem vist que adverteix el Messies, arrencar abans d'hora el jull podria fer que arrenquésim espigues de blat sense voler, agreujant d'aquesta manera l'obra de «tots els qui fan caure en pecat i els qui obren el mal» (Mt 13,41).

Quan Jesús explica la paràbola del blat i el jull, afirma que «la sega és la fi del món, i els segadors són els àngels. Així com arrenquen el jull i el cremen al foc, així passarà a la fi del món [...]. Llavors els justos resplendiran com el sol en el Regne del seu Pare» (Mt 13,39-40.43). És important llegir aquesta explicació a la llum del capítol 25 del propi Evangeli segons sant Mateu, on consten les paraules que el Fill de Déu dirà precisament el dia del judici final: «veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vau acollir; anava despullat, i em vau vestir; estava malalt, i em vau visitar; era a la presó, i vinguéreu a veure'm» (v. 34-36).

Sant Joan de la Creu ho va resumir en una conegudíssima expressió: «*seremos juzgados en el amor*». La clau que obre les portes del Cel és l'amor que hem tingut cap a Déu i cap al proïsme. Quan som enduts per la impaciència i volem arrencar el jull abans del temps de la sega, estem oblidant el manament del Senyor: «estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat» (Jn 13,34). Esforcem-nos per a estimar tothom, sobretot aquells que sentim més enfora, deixem que el blat i el jull segueixin el seu camí i preguem Déu perquè arribi prest el triomf del seu Regne.